

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Jana Schneeweise ve věci

žalobce: **M. V.**, státní příslušnost Ukrajina
pobytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, vedeném pod sp. zn. OAM-14884/ZM-2025

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v pasivním přístupu žalovaného, který v období od 8. 4. 2025 do 1. 7. 2025 nevyzval žalobce k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu ani k převzetí průkazu o povolení k pobytu

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, se zamítá.
- II. Žaloba, kterou se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se žalobou podanou dne 1. 7. 2025 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, *in eventum* pak ochrany před nezákonným zásahem žalovaného.
2. V žalobě uvedl, že dne 5. 3. 2025 podal žádost (dopl. 20. 3. 2025), vedenou pod sp. zn. OAM-14884/ZM-2025, o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný byl dle § 169t odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců), povinen rozhodnout do 60 dnů ode dne podání žádosti, což neučinil. Dne 24. 5. 2025 proto žalobce podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (Komise). Ta žádosti nevyhověla usnesením z 9. 6. 2025 s odůvodněním, že 8. 4. 2025, tedy v zákonné lhůtě, žalovaný žádosti vyhověl.
3. Žalobce zdůraznil, že podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců se vydáním rozhodnutí rozumí teprve předání průkazu k povolení k pobytu. To, co žalovaný označuje za rozhodnutí, je jen interní akt, který nevyvolává právní účinky. Uvedl též, že je mu známo, že dle § 169t odst. 9 zákona o pobytu cizinců lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne, kdy byl do spisu učiněn záznam dle odst. 8, do okamžiku převzetí průkazu o povolení k pobytu. Komisí zmíněné „rozhodnutí“ je zřejmě oním záznamem dle § 169t odst. 8 uvedeného zákona, lhůta pro vydání rozhodnutí tak přestala běžet dne 8. 4. 2024 a do dne podání žaloby neběžela (a neuplynula). Žalovaný však žalobce do dne podání žaloby nevyzval k poskytnutí biometrických údajů ani k převzetí průkazu dle § 169t odst. 8 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný je tedy fakticky nečinný.
4. Žalobce proto navrhl, aby soud žalovanému uložil vydat rozhodnutí o jeho žádosti do 30 dnů od právní moci rozsudku. Eventuálně (pokud by soud nevydal požadovaný rozsudek) pak žalobce navrhl, aby soud určil, že pasivní přístup žalovaného, kdy v období od 8. 4. 2025 do 1. 7. 2025 nevyzval žalobce k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu ani k převzetí průkazu o povolení k pobytu, byl nezákonným zásahem.
5. Žalovaný ve svém vyjádření z 24. 7. 2025 zdůraznil, že předkládací zprávou z 8. 4. 2025, č. j. OAM-14884-15/ZM-2025, bylo žádosti žalobce vyhověno. Informace o tom mohl on či jeho zástupce zjistit kdykoli on-line a objednat se na termín sejmutí biometrických údajů (až pokud žadatelé po dobu cca 3 měsíce nepožádají o termín, vyzývá je správní orgán sám). Vedle toho byl ovšem žalobci dne 9. 7. 2025 povolen trvalý pobyt, žalovaný proto považoval za rozumné vydat mu rovnou průkaz k povolení k trvalému pobytu (s případnou výzvou ve věci zaměstnanecké karty vyčkával na povolení trvalého pobytu). Poté žalobce vyzval k dostavení se 21. 8. 2025 k sejmutí biometrických údajů pro udělení trvalého pobytu. Žalovaný uzavřel, že příčinou celého zdržení je nečinnost žalobce, nikoli žalovaného.
6. V podání doručeném dne 21. 8. 2025 žalovaný soud informoval, že téhož dne došlo k realizaci trvalého pobytu a k zastavení řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty (záznam o tom převzal žalobce osobně). Soud žalobce vyzval ke sdělení jeho procesního stanoviska, přičemž ten reagoval až 5. 10. 2025. Potvrdil, že skutečně 21. 8. 2025 obdržel písemné rozhodnutí o udělení trvalého pobytu, čímž došlo *ex lege* k zastavení řízení ve věci prodloužení zaměstnanecké karty (o čemž soudu předložil i záznam o usnesení). Nečinnostní žalobní petit je tímto neaktuální, nicméně zpětvzetí nečinnostní žaloby není účelné (s odkazem na řízení ve věci sp. zn. 17 A 50/2024). Je totiž nutné, aby soud rozhodl ve věci nezákonného zásahu – pasivity žalovaného (dle něj alternativního petitu), která by zpětvzetím žaloby nečinnostní byla zmařena. Dále argumentoval ve prospěch toho, že nečinnostní žaloba byla podána důvodně (žalovaný jej o vyhovění žádosti neinformoval a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nevyzval jej k dostavení se k sejmutí biometrických údajů), přičemž důvodnou je i alternativně vznesená žaloba zásahová. Žalovaný byl od 8. 4. 2025 pasivní, žalobce k dostavení se k sejmutí biometrických údajů převzetí průkazu nevyzval, zároveň mu nadále neběžela lhůta k vydání rozhodnutí, přičemž žalobce neměl nástroj, jak toto zvrátit.

II. Posouzení věci Městským soudem v Praze

II.1 Důvodnost nečinnosti žaloby

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje nezbytné formální náležitosti na ni kladené. Žalobce rovněž před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpал prostředky ochrany proti nečinnosti ve správním řízení (Komise žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověla).
8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení nevyjádřili nesouhlas. Soud rovněž neshledal důvod nařídit jednání z důvodu dokazování, ve věci bylo možné vyjít z předloženého spisového materiálu žalovaného a podání stran. Dosavadní vývoj případu ostatně není z hlediska skutkového mezi stranami sporný.
9. Přes zjevný procesní vývoj v řízení před žalovaným žalobce nečinností žalobu výslovně zpět nevzal, ač ji nadále nepovažuje za aktuální. Za tohoto stavu věci musel soud přistoupit k jejímu meritornímu projednání. Činí tak přitom na základě skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Při projednávání žaloby na ochranu proti nečinnosti totiž soud zkoumá nejen to, zda žalovaný ve lhůtě stanovené zákonem rozhodl o žádosti žalobce, pokud tak učinit měl, ale i zda tento stav trvá i ke dni rozhodování soudu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 - 72, č. 2258/2011 Sb. NSS]. Účelem tohoto pravidla je, aby rozhodování soudu mělo reálný smysl (usnesení NSS z 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS).
10. S ohledem na výše popsany průběh řízení o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty nemůže být překvapením, že soud žalobu důvodnou neshledal. Je zřejmé, že žalovaný již ve věci prodloužení zaměstnanecké karty není nečinný, jelikož řízení bylo zastaveno. Ze shodných tvrzení stran vyplývá, že 21. 8. 2025 žalobce realizoval svůj trvalý pobyt, tj. převzal si rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu. V důsledku toho tak dle § 169r odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců došlo uvedeným dnem k zastavení řízení ve věci prodloužení zaměstnanecké karty. Řízení již nadále neběží a žalovaný v něm proto není nečinný.
11. Potom je nadbytečné se blíže zabývat tím, zda žalovaný případně v řízení dříve nečinný byl (zda byla žaloba podána důvodně). Bezpředmětné tak je i to, že vydání předkládací zprávy podle § 169t odst. 8 zákona o pobytu cizinců, v daném případě dne 8. 4. 2025, skutečně nelze považovat za vydání rozhodnutí o žádosti žalobce. Tím je dle § 169t odst. 7 písm. a) téhož zákona až převzetí průkazu o povolení k pobytu (viz i žalobcem cit. rozsudek NSS z 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24). Ve věci žádosti žalobce tak bylo reálně rozhodnuto až 21. 8. 2025, tj. po podání žaloby, nicméně posouzení, zda tomu bylo až po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí (s ohledem na § 169t odst. 9 zákona o pobytu cizinců lhůta neběží od učinění záznamu podle odst. 8) nemůže na nedůvodnosti žaloby cokoli změnit. Tuto otázku by musel soud řešit v situaci, kdy by se žalobce nečinností žalobou domáhal vydání rozhodnutí a žalovaný by tvrdil, že nečinný není, neboť mu lhůta k vydání rozhodnutí již

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

neběží, a zároveň by nesjednal termín sejmутí biometrických údajů a převzetí průkazu (k tomu i viz níže).

II.2 Projednatelnost zásahové žaloby

12. Pokud jde o žalobcem opětovně zdůrazněnou zásahovou žalobu (zásahový petit), soud má za to, že rozhodnutím o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného byl tento petit fakticky konzumován. Nyní rozhodující senát se v tomto náhledu zcela shoduje se závěry usnesení zdejšího soudu z 5. 12. 2024, č. j. 17 A 50/2024 - 30. To, že nyní žalobce na rozdíl od tam řešené věci nevzal svou nečinnostní žalobu zpět, ve skutečnosti nemá žádný vliv. Soud rozhodl ve věci nečinnostní žaloby (nyní dokonce meritorně), nebylo proto důvodu rozhodovat o původně *in eventum* vzneseném, tedy akcesorickém petitu zásahovém. Žalobce označuje svůj zásahový petit jako alternativní, nicméně takto zjevně uplatněn nebyl (tj. jako samostatný petit s tím, aby si soud mezi více žalobními návrhy vybral). Ze spojení „*Nevydá-li soud výše uvedený rozsudek...*“ (nevyhoví-li nečinnostní žalobě) je zřejmé, že žalobce zásahový petit uplatnil pouze jako náhradní, tj. eventuálně. Nejednalo se tak o samostatnou žalobu (soud ji za takovou nepovažoval, nevybíral ani druhý soudní poplatek).
13. V podání z 5. 10. 2025 žalobce na svém zásahovém petitu setrval, akcentoval jej vedle petitu nečinnostního. Soud tak na něj musí touto optikou pohlížet jako na novou žalobu (jen takový přístup odpovídá projevené vůli žalobce). Jelikož je zde důvod pro odmítnutí této žaloby, soud tak s ohledem na hospodárnost řízení učinil v rámci tohoto rozhodnutí. Taková zásahová žaloba je totiž opožděná, neboť nezákonný zásah měl spočívat v pasivním přístupu žalovaného, který nevyzval žalobce k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu ani k převzetí průkazu o povolení k pobytu v období od 8. 4. 2025 do 1. 7. 2025. Má se tak jednat o ukončený zásah vymezený určitým obdobím. Žaloba proti takovému zásahu musí být dle § 84 odst. 1 s. ř. s. podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Lhůta tak začala plynout dne 1. 7. 2025, kdy žalobce podal svou nečinnostní žalobu, a uplynula 1. 9. 2025. Žalobce setrváním na svém „eventuálním“ zásahovém petitu podal novou žalobu až dne 5. 10. 2025.
14. Na procesním vyústění tohoto žalobního návrhu by se nic nezměnilo ani v situaci, pohlížel-li by na něj soud od počátku jako na návrh samostatný (s přihlédnutím k tomu, že ve správním soudnictví se žalobní petity s kumulativními požadavky, týkajícími se různých žalobních typů, neřídí stejnými zásadami jako v civilním řízení, tj. zamýšlel-li snad žalobce podat dvě různé žaloby jedním podáním, musel by soud rozhodnout o všech návrzích; srov. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 Afs 132/2017 - 32, bod 27).
15. Taková žaloba by sice byla včasná, nebyla by však přípustná, jelikož ochrany proti žalobcem popsanému jednání veřejné správy se lze bránit právě a jen cestou nečinnostní žaloby. Rovněž zásahová žaloba by totiž v tomto případě směřovala vůči nečinnosti žalovaného, a to nečinnosti s vydáním rozhodnutí ve věci samé. Zásahový petit je v zásadě popisem jedné z možných fází nečinnosti žalovaného v rámci procesu vydání rozhodnutí (žalovaný může být nečinný před vydáním předkládací zprávy, resp. záznamu podle § 169t odst. 8 zákona o pobytu cizinců, nebo i poté, pokud by řádně nepostupoval směrem ke stanovení termínu k sejmутí biometrických údajů a předání průkazu). Jinak řečeno, to, zda měl žalovaný nyní žalobce vyzvat k dostavení se a pokud tak neučinil, nedošlo ke stavění lhůty), by se posuzovalo v rámci nečinnostní žaloby. Jedná se o jediný proces vedoucí k vydání rozhodnutí, který nelze „kouskovat“ na dílčí zásahy, a to ani z hlediska tvrzené nečinnosti či pasivity v některé z jeho fází. Soudy ostatně případy, kdy došlo k vydání předkládací

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zprávy (záznamu), avšak nedošlo k vydání vlastního rozhodnutí, projednávaly vždy na podkladě nečinnostní žaloby (viz již cit. rozsudek NSS 1 Azs 408/2017 či rozsudek NSS z 22. 8. 2022, č. j. 5 Azs 251/2021 - 26, a další).

16. Zásahová žaloba není uplatnitelná tehdy, lze-li se ochrany domáhat cestou žaloby proti rozhodnutí nebo nečinnostní žaloby. Toto pojetí subsidiarity zásahové žaloby (srov. i body 41 a 42 rozsudku rozšířeného senátu NSS z 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, jež nebyly dotčeny ani pozdějším zrušením tohoto rozsudku Ústavním soudem) se přitom týká i zásahových žalob, jež usilují toliko o určení nezákonnosti zásahu (viz i rozsudek Krajského soudu v Praze z 18. 2. 2014, č. j. 45 Af 28/2013 - 131). Zásahovou žalobu by tak od počátku nebylo možné projednat. Z tohoto důvodu konečně nepřichází v úvahu ani případná změna žaloby, zamýšlel-li by snad žalobce takový procesní postup.

III. Závěr a náklady řízení

17. Soud shrnuje a uzavírá, že nečinnostní žalobu důvodnou neshledal, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl (výrok I).
18. Zásahová žaloba není projednatelná, musela proto být odmítnuta (výrok II). Musela být odmítnuta buď jako opožděná dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., popřípadě pro její nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud by k ní měl soud přistupovat jako k od počátku samostatné žalobě.
19. Výrok III o náhradě nákladů řízení vychází z následujících skutečností. V části, v níž byla žaloba zamítnuta, se přiznání náhrady nákladů řízení řídí § 60 odst. 1 s. ř. s. a pravidlem úspěchu ve věci. Žalobce procesně úspěšný nebyl, a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o odmítnutou zásahovou žalobu, podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Soud proto rozhodl společným výrokem, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu (NSS), se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pokračování

18 A 48/2025

Praha 21. října 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.